

Roma hagyományok

DUJ DZSÉNE ONLINE

Bizalomépítés

Kulcsár Sándorné Alföldi Gabriella

Évek teltek el azóta, hogy utoljára a „telepen” jártam, így örömmel vártam a találkozást. Kíváncsi voltam, hogy fogadják a jelenlétünket. Odajönnek hozzánk? Kérdeznek? Kialakul spontán beszélgetés, netán párbeszéd? Tapasztalható-e, hogy a lakók ismerik a kutatócsoport munkáját? Felfedezhetők-e a bizalom jelei a számukra részben idegen látogatókkal szemben?

Elsőként a legnyitottabb, és egyben legkíváncsibb korosztály jelent meg a molinónk körül, a gyerekek és a kutatócsoport által már megszólított fiatalok. A lakosság többi tagja a házak portájáról, illetve az utca másik oldalán sétálva, gyülekezve figyelte a történéseket. Látszott rajtuk a kíváncsiság, de megtartották a távolságot.

Csak akkor jöttek közelebb néhányan, amikor a kutatócsoport roma tagjai hívták őket. Az utcán sétálók szívesen fogadták az újságot, de beszélgetés nem igazán alakult ki. Talán nekünk kellett volna kicsit célzottan kezdeményezni a beszélgetést? Mivel még én sem tudtam teljesen azonosulni a kutatócsoport törekvéseivel, a romákhoz hasonlóan visszafogottan viselkedtem, és bár felhasználhattam volna azt, hogy a telepen sokan ismernek, mégsem nyitottam feléjük úgy, ahogy azt elvártam volna magamtól. Miért? Nem tudom megfogalmazni. A program végén a zene, a tánc feloldotta azt a feszültséget, amit végig éreztem magamban, és a távolról figyelő tekintetekben. Összegezve a programról: beszélgetés, párbeszéd nem alakult ki, de a bizalomépítésben léptünk egyet. A párbeszédhez még sok ilyen lépésre lenne szükség.